

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇВ, ЄДНАЙТЕ СЯ!

CORNER FRITCHARD AVE.
& MCGREGOR ST.

The Provincial
Library
City

UKRAINIAN LABOR NEWS

PROVINCIAL
LIBRARY
MANITOBA

WINNIPEG, MANITOBA,
CANADA.

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

PIK V.

Ч. 11.

СЕРЕДА, 7. ЛЮТОГО 1923.

WINNIPEG, MAN.

WEDNESDAY, FEBRUARY 7th, 1923.

No. 11.

VOL. V.

РУРСЬКИЙ БАСЕЙН ПІД ОКУПАЦІЄЮ ФРАНЦІТ.

Вистрілами з машинних карабінів розганяють комуністичну демонстрацію.

ЛОНДОН, 5. лютого. — Делегати до "Таймса" з Ессена доносять, що там відбулася в неділю вечером велика комуністична демонстрація. Німецька поліція старала ся розігнати демонстрацію, однак се їй не вдало ся. Тоді французьке військо, що стоїть на варті коло почтового будинку, нагло почало стріляти з машинних карабінів понад голови товни і сям її розганяло.

В Ессені кружляють слухи, що Французи дістали приказ стріляти на кожній гурт людей, в яких є більше як 200 осіб.

Ся сама депеша доносить, що арештовано і вислано до Міністра Макса Етельта, управителя копалень Вікторія і одного з найблизших людей Гуго Стіннеса.

Розігнали демонстрацію при допомозі багнетів.

КОБЛЕНЦ, 4. лютого. — Французькі війська грожали вчора багнетами і уживали прикладів своїх карабінів, щоб розігнати тридцятку товпу, яка з галасом протестувала перед будинком надрельської високої комісії проти депортованих урядників.

Двома останніми депортованими були: Пюганне Фукс, оберпрезидент Ренської провінції, і др. Русселе, оберкур'єр Кобленцу; їх Французи вислали до неокупованої Німеччини в п'ятницю вечером.

Німецькі машиністи протестують блякою.

БЕРЛІН, 4. лютого. — Ризикуючи своїм життям, кілька машиністів переїхали вчора з своїми потягами вугля через французьку блякою Рурського басейну і завезли вуглець до неокупованої Німеччини.

Страйкуючі залізничники держать ся добре.

ДИССЕЛЬДОРФ, 5. лютого. — Страйк залізничників в Надрурщині і Рурщині проти Французів стає шораз соліднійший. Французи поїснюють се новими приказами з Берліна до залізничників.

Російські робітники на поміч страйкерам в Рурщині.

МОСКВА, 31. січня. — Всеросійський Сівіт Професювіз ухвалив дати підмогу для страйкуючих робітників в Рурським басейні в сумі 100.000 рублів в золоті.

Французькі війська заняли німецькі міста Оффенбург і Аппенаер.

БЕРЛІН, 5. лютого. — Французькі війська заняли вчора в Бадені Оффенбург і Аппенаер. Телеграма з Фрайбургу, в Бадені, доносить, що перед приходом Французів много локомотивів, які стояли на боці в Оффенбургу і Аппенаері, перевезено поспішно в інші міста. Бізнесові фірми також відсилають де инде свої моторні троки.

Заняли ряд стай.

ДИССЕЛЬДОРФ, 5. лютого. — Французи побільшили свою окупатиную полосу в сторону Кольонії. Вони заняли залізничні стай Фовінкель, Леннет, Берг і Бонн, окруживши цілковито Ельберфельд.

Німеччина протестує.

БЕРЛІН, 5. лютого. — Німецьке правительство вислало до Франції ноту, в якій сильно протестує проти вуглевої блокади неокупованої Німеччини. Нота заявляє, що дійсною причиною вуглевої блокади є недовольні наслідки для Франції з "першого акту нападства, імено окупації Рурщини, невдача котрої жене Французів поповнити свіжі акти несправедливості".

Німеччина не думає піддатись.

БЕРЛІН, 4. лютого. — Виданий вчора півурядовий комюцікат гдаючи про поголоски, до Німеччина думає піддавати ся французькому натискови в Рурщині, заявляє, що навіпаки опір правительства збільшає ся і "буде продовжати ся, доки даремність французько-бельгійської акції не стане такою ясною для її авторів, як її нелегальність, яка є признана всіма сторонами".

БЕРЛІН, 1. лютого. — В Кенігсбергу товпа під проводом німецьких націоналістів напала на готель "Централь", щоб прогнати звідтам французьких членів міжадінтської контрольної комісії, яка має в готелю свою квартиру.

Тільки з великим трудом вдало ся місцевій поліції охоронити членів комісії перед нападом і розігнати демонстрантів.

БРУКСЕЛЯ, 29. січня. — Бельгійська Партія Праці оголосила маніфест, в якій протестує проти окупації Рурського басейну.

СОВІТСЬКІ ДІЯЧІ ПРО ОКУПАЦІЮ РУРЩИНИ.

ЗАЯВА ЛТВИНОВА.

МОСКВА, 28. січня. — Максим Лтвінов, заступник народного комісара для закордонних справ, розмовляючи з представниками заграничної преси, дав слідуюче висношене становища Совітської Росії відносно подій в Люзанні і Рурським басейні:

"Коли би сі події мали місце в 1914 р., можна би зовсім певно припускати, що війна в Європі є близька. Але страшна війна була недавно і лекції, які вона дала, є ще свіжі, і ми думаємо, що інтересовані держави з них навчилися.

"Ми вірили, що з останньої війни в Європі мусить вийти революція. І ми тепер є переконані, що тільки страх перед революцією може запобігти сему, щобі європейські правительства не викликували нової катастрофи. І еси декотрі правительства не змінять своєї теперішньої політики, нова катастрофа в Європі стане неминучою.

"Як ціла Европа, так і Совітська Росія потребують спокою, щобі після останньої війни прийти до себе.

"І тому в Люзанні нашим бажанем було привернути дійсний мир. З той причини ми підірали інтереси Туреччини, бо як довго вони не будуть вдовольною поголоскою, тривалий мир є не можливий.

"Наші водні границі не є забезпечені. Ми не маємо гроши на будову нової флоты і не хотіли би видавати їх на флоту, замість ужити їх на економічну будову.

"Нашим доганянем було закрити Дарданеллі для воєнних кораблів, чого колись домагага ся Англія, коли Росія вела агресивну політику і хотіла переїзду для воєнної флоты через Дарданеллі. Тепер ролі переіменні. Англія зажадала переїзду для воєнних кораблів через Дарданеллі, щобі даної хвилі загрозити нам, посилаючи свою флоту в Чорне море. Се ще більше перекоує нас в ворожій становищу нового англійського правительства супроти Совітської Росії.

"Щодо окупації Рурського басейну, наша симпатія є безперечно по стороні Німеччини, як поневоленої держави. Ми також терпіли. З такою самою симпатією ми відносим би ся до Франції, колиб во на була була жертвою.

"Пам'ятайте також, що Німеччина була першою зі всіх держав, яка прочистила дауну дорогу і без конференцій привернула з нами зносини. Притім заявляю, що ми не маємо ніякої тайної військової угоди з Німеччиною, ані ніяких формальних зобов'язань супроти жадних інших країв, крім тих, які містять ся в проголошених договорах.

"Окупацію Рурського басейну вважаємо ударом для приходючої до здоров'я Європи взагалі, а зокрема для відбудови Совітської Росії, яка є зависима від мира в Європі".

Новий договір між Німеччиною і Сов. Росією.

БЕРЛІН, 31. січня. — В короткій часі буде підписаний новий договір між Німеччиною і Совітською Росією. Російсько-німецька комісія, якій поручено виготовити проєкт договору, уклічила вже свої вступні праці.

ЗАЯВА КРАСІНА.

ЛОНДОН, 1. лютого. — Голова совітської торговельної місії в Лондоні Леонід Красін говорючи про наслідки окупації Рурського басейну заявив, що нова французька інвазія німецької території викличе в Німеччині революцію.

"Відповідаючи на ріжні питання представників преси, Красін між иншим сказав, що між Совітською Росією і Німеччиною нема ніякого мілітарного договору. Він заперечив ріжні поголоски, що в совітско-німецькій договорі мають знаходити ся точки, які зобов'язують Совітську Росію дати Німеччині оружжя поміч на случай нової війни між Німеччиною і Францією.

Говорючи про загальну кризу в Європі Красін заявив:

"Злучені Держави, а не Совітська Росія, держать під терпіну пору у своїх руках ключ до загальної світової ситуації. Від Злучених Держав залежить, чи вони хочуть інтервенувати в справі мира, а не від Совітської Росії, чи вона буде інтервенувати в справі війни. Совітська Росія хоче мира, а не війни.

"Французька окупація Рурського басейну є загрозою для світового мира.

"Франція не osiąгне воєнно-го відшкодована через окупацію; в сей спосіб вона його не одержить. Французька окупація викличе тільки нову війну і потвердить становище роши в Європі.

"Нема найменшого сумніву, що імперіалістична і мілітаристична політика Франції зрештудує в Німеччині в недалекій будучности революцію. Нині годі се предвидіти, чи характер революції в Німеччині буде комуністичний, чи ні.

"Але революція в недалекій часі є певна. Німеччина є під теперішню пору так дезорганізована і в ній є стільки нужди, що революція є неминуча. Се неминучий вислід закона природи".

ГОЛОСИ ІНШИХ КОМУНІСТИЧНИХ ДІЯЧІВ.

МОСКВА, 31. січня. — Совітська Росія покладає великі надії на французьку окупацію Рурського басейну. В совітських кругах є загальне переконане, що французький мілітаризм і імперіалізм жажене Німеччину в обійми комунізму.

Лев Троцький, народний комісар війни, промовляючи з нагоди окупації Рурського басейну, заявив між иншим отсе:

"Коли в нас справа стоїть але, то ми все можемо полягати на наших ворогів, що вони витягнуть нас з трудного положення через поповнене якогось великого блуду. Я дійсно мущу постаратись, щобі Пуанкаре нагородити ордером "червоного знамени". Він за службу собі на се менше, чим Винстон Чорчил".

Совітські провідники підізвають Францію, що вона змагає до цілковитого знищення Німеччини при поміч до машинної війни в тім краю. На случай такої війни можна надіятись, що північна і центральна Німеччина стануть большевицькими, а шодо Баварії, то "ах дить небезпека, що там фашисти зможуть привернути м'ярацію. Франція радю повишала би домашню війну в Німеччині".

РОЗБИТЄ ЛЬОЗАНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІТ.

ЛЬОЗАННА, 5. лютого. — Конференція скликана для заведення мира на Близьким Сході остаточно розбилась в неділю після розлучивих заходів вратувати її від розбиття.

Ніколи в історії політичної конференції не було таких дивних сцен, як при нинішній трагічній закінченю переговорів, які тривали майже поперх три місяці.

Можна сказати цілий дипломатичний світ бігав за Ісметом Пашою, головою турецької делегації, стараючи наклонити його підписати договір. Однак він був незрушним. До всіх представників — британських, французьких, італійських і неурядових американських — він мав одне слово: "ні!"

Голова британської делегації прибув до Лондону.

ЛОНДОН, 5. лютого. — Лорд Корзон, міністер заграничних справ, який в імені британського правительства вів в Люзанні переговори на близько-східній конференції, вернув нині по полудні до Лондону. Негаймо по своїм прибуто-ві удав ся на нагле засідане кабінету, який скликав для обговорення зайшовших в Люзанні подій.

Турки питають, чи конференція скінчилась ся.

ЛЬОЗАННА, 5. лютого. — Турецька делегація до близько-східній конференції оповістила нині, що вона спитає інші держави, чи вони уважають, що переговори урядово закінчили ся.

Французький премієр Пуанкаре відкликав французьку делегацію з Люзанни.

Сподіють ся, що італійська делегація вийде у вівторок. Турки правдоподобно вийдуть також у вівторок. Голова турецької делегації Ісмет Паша заявив нині кореспондентам, що Туреччина не бажає розпочати війни ані з Грецією, ані з Великою Британією, однак він підчеркнув, що турецька і англійська армії в Малій Азії все ще стоять одна напроти другої.

Кажуть, що конференція не розбилась.

ЛЬОЗАННА, 5. лютого. — Послідня заява, видана урядово з кругів близько-східній конференції, говорить, що конференція не є безнадійно розбита, а лише відложена. Се є наслідком поновлених переговорів.

Російські комуністи слідять пильно за розвитком подій в Європі, припускаючи, що французька окупація Рурського басейну може дати нагоду до викликаня світової революції.

Голова Виконавчого Комітету Комуністичного Інтернаціоналу Зіновев, промовляючи на однім з демонстраційних віч, сказав:

"Події в Німеччині будуть розвиватись далеко скорше, ніж се хто собі представляє. Шлях до революції веде до Німеччини з заходу".

Майже шодня відбуваються на улицях Москви масові віча, на яких промовляють з однаковим запалом німецькі і французькі комуністи.

ЗАСУДИ ГАЛИЦЬКИХ КОМУНІСТІВ.

Про засуди комуністів у Львові, про які ми недавно доносили в нашій газеті, Львівський "Громадський Вістник" з 14. січня с. р. доносить слідуюче:

Розправа проти комуністів, яка тривала майже два місяці, закінчила ся дня 11. січня о год. 4.30 пополудні.

У вердикті судіїв присяжених поставлено 87 питань, а нарада над ними питаннями тривала 5 годин. Всіх обвинувачених звільнено від закиду злочину головної зради, а залишено тільки \$ 65. (нарушене публічного спокою).

На три роки в'язниці засуджено Круліковського, Ціховського і Крилика.

На два і пів року засуджено Сеніка, Юнга, Хомина, Маліновського і Редера.

Всіх інших обвинувачених в числі 29 осіб звільнено від вини і кари, між иншими звільнено і др. Гроссерову.

Прокуратор віс зажадале неважності; те саме винцили і оборонці, після чого випущено на волю тільки тих обвинувачених, відносно котрих не було спротиву прокуратора ані оборони.

Всі інші обвинувачені в числі 20 осіб залишили ся на дальше у в'язниці, аж до подання зажадале неважності.

СТРАЙК В ДОЛИНІ СААР.

ПАРИЖ, 5. лютого. — Вуглекопи в долині Саар, які продукують річно 9,000,000 тонн вугля, вийшли нині на страйк. Причиною страйку є домагане робітників, щобі подвоїти їм платню.

Копальні знаходять ся під управою французького правительства, яке забрало їх на підставі Версальського договору.

НА УКРАЇНІ ВИКРИТО НОВИЙ ЗАГОВІР.

Депеша з Москви під даотою 2. лютого доносить, що в Одесі викрито шпінськую організацію і в зв'язку з сим арештовано 40 людей. Організація вела свою шпінськую діяльність в порозуміню з французькою контррозвідкою, висланиками Петлюри і третюю дивізією румунської армії. Передевне арештоване дало докази, що Французі разом з Петлюрою і Румунією планують мілітарну інтервенцію на Україні. Заговір викрило державне політичне управління.

Організація "У.С.С." за кордоном виготовляє до друку "Посмертний альманах" присвячений пам'яті поляглих т. Цепка Івана, Мельничука Степана і Шеремети Петра. В зміст увійдуть фотографії поляглих, передсмертні і з останніх років листи, характеристики, вірші, спогади товаришів і т. д. Книжка матиме 5-6 аркушів друку.

НОВІСТЬ СЕЗОНУ!

Повідомляють ся всіх укр. робітників міста Вінніпегу і околиці, що Драматично-Співацький Кружок Укр. Робітничого Дому в Вінніпегу приготує на суботу, 17. лютого, знамениту пєсу В. Винниченка п.п.:

"ЧОРНА ПАНТЕРА І БІЛИЙ МЕДВІДЬ"

Штука грана з великим успіхом укр. театрами в Галичині і на Україні. Рівнож грана у Відні, Празі, а в с'їм сезоні грають її в Берліні. Кружок докладає всіх старань, щобі штука вийшла якнайліпше. Слі дить за докладними оголошеннями.

Заряд.

ПЕРШИЙ РАЗ В ВІННІПЕГУ! -- ПЕРШИЙ РАЗ!

Відділ Українського Робітничого Дому в Іст Килдонан

відіграє

В СУБОТУ, ДНЯ 10-ГО ЛЮТОГО

драму в 5-ох діях і 6-ох відслонях, з селянсько-робітничого життя на Буковині від 1914—1920 рр., написав Т. Кожурба, до сцени зладив Д. Іванчук, п. п.:

З ПІД ОБУХА ЖАНДАРМЕРІТІ

Річ дієть ся на Буковині в черновецьким повіті. В штуці беруть участь найдібнійші сили згаданого відділу. Заразом відділ докладає всіх сил, щобі штука відіграти як найліпше. Згадана штука представляє нам поневолене та знущання жандармерії над пролетаріатом. Ідїм всі, а побачимо те, що діялось в наших часах і на наших очах! Щось надзвичайного! Ідїм всі як найчисленніше і кличмо своїх знакомих!

ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ЦІНИ МІСЦЬ: 55, 40 і 27 ЦЕНТІВ (включаючи воєнну таксу).

ЗАХОДОМ ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКОГО КРУЖКА ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ В ВІННІПЕГУ

відбудеть ся

В НЕДІЛЮ, 11-ГО ЛЮТОГО 1923

В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ В ВІННІПЕГУ

КОНЦЕРТ

Програма концерту буде проголошена в слідуючій числі "Укр. Роб. Вістий".

МАСОВИЙ ПРОПАГАНДОВИЙ МІТІНГ!

РОБІТНИЧОГО ЗАПОМОГОВОГО ТОВАРИСТВА

відбудеть ся

В УКР. РОБ. ДОМІ, В НЕДІЛЮ 11. ЛЮТОГО
О ГОДИНІ 2.30 ПО ПОЛУДНІ.

На мітінгу буде говоритись яке значіне мають для робітництва робітничі організації і чому робітники повинні організуватись. Зокрема буде говоритись про РОБІТНИЧЕ ЗАПОМОГОВЕ ТОВАРИСТВО. Промовляти будуть товариші М. Попович і М. Шатульський.

На с'їм мітінгу не повинно бракувати українських робітників і робітниць. Приходіть товариші якнайчисленніше і кличте своїх знакомих!

ВСТУП ВІЛЬНИЙ! ВСТУП ВІЛЬНИЙ!

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n. Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень. В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Товариство "Українських Робітничих Вістей".

Передплата на рік \$4.00 Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS, Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

КОНФЕРЕНЦІЯ В ЛЬОЗАННІ РОЗБИЛАСЬ.

Ще одна не то світова, не то напів світова конференція закінчилась цілковитим фіаско, після тримісячної балаканини. Капіталістичні інтереси в цілмі світі так переплутані між собою, так тісно повязані, що всі капіталістичні конференції, починаючи від Версальської, носили світовий характер.

Скоро лише Турки побиди Греків, скликано було в Муданії перемірну конференцію між Турками і Греками, в якій фактично Греки жадної ролі не грали. Греки лише воювали — наступали і відступали — а конференції Англії, Франції і Італії, бо в сутні речі Греки воювали за інтереси європейського капіталу, в першу чергу англійського і антантського дипломати конференції з Турками в Муданії не за грецькі, але за свої власні інтереси.

Муданійська конференція вродила Льозанську, яка успішно розбила ся 4. лютого після тримісячної дипломатичної сварки. З її розбиттям над Малою Азією і над Балканом нависають нові воєнні хмари. А що нітки, які втягують інтереси капіталу довола Дарданелів і азійської нафти, йдуть по цілмі світі, то і війна, яка вибухла-б в Малій Азії чи на Балкані, обов'язково знова охопила-б цілу Європу і втягнула-б у свій вир всі капіталістичні а. можливі і радянські держави.

Льозанська конференція зовсім не була мировою конференцією між Турками і Греками, так як і остання війна в Малій Азії не була війною тих країн за свої інтереси. За плечима Греків в їх малоазійській кампанії стояв англійський капітал, який хотів пробити собі дорогу багнетами Греків, до малоазійської і кавказької нафти. Се не подобалося французькому капіталу і він підставив Грекам ногу в Малій Азії і сим загордив дорогу англійському капіталу до турецької нафти.

Про відношені між Турками і Греками, про обмін подоніми між ними говорились на Льозанській конференції лише через пальці і всі справи між Турками і Греками були легко поладовані. Если Венізелос і шарпав ся в деяких питаннях, то все глядав ся на англійського міністра закордонних справ Корзона. Фактично на конференції спори велись довола проливів і мозульської нафти. Сі два питання були тими камінями, на які насочив льозанський дипломатичний корабель і на яких він розбив ся. Делегація Радянських Республік категорично відмовилась підписати вироблені дипломатами антанті умови про доступ на Чорне море воєнних антантських кораблів.

Піддаючись на інші домаганя дипломатів антанті, навіть на отворене Дарданельського і Босфорського проливів для антантських воєнних кораблів, турецька делегація відмовилась підписати вироблені ними економічні умови для Туреччини і антантську формулу про "юридичні гарантії" для "чужинців" в Туреччині.

Що то за "юридичні гарантії" і що то за "чужинці"? Які то "чужинці" йдуть до Туреччини, для котрих демократична антанта вимагає від Турків якихось спеціальних "юридичних гарантіїв"?

Тими "чужинцями" якраз і є європейські капіталісти, які вкладають в Туреччині свої капітали для експлуатації природних багатств Малої Азії, тими чужинцями є різні капіталістичні дипломатичні, економічні та християнські місії, які густою сіткою покрили цілу Туреччину. І для них то дипломати антанті жадають від Туреччини спеціальних "юридичних гарантіїв". У всякій капіталістичній державі кожний "чужинець" мусить підчинити ся загальним законам краю. Ніяких спеціальних юридичних гарантіїв для него нема, хіба у виняткових случаях, як от, наприклад, підчас минулої світової війни "чужинцям" з "ворожих країн" в Канаді гарантований був доступ до воєнних таборів. Те саме, розуміється, робило ся з чужинцями і у всіх європейських "демократичних" краях. Але в мирний час ніяких спеціальних гарантіїв в тих краях для чужинців нема.

Однак дипломати "демократичних" країв є той думки, що в Туреччині такої несправедливості не може бути. Там чужинці повинні ся трактувати інакше, чим самих турецьких горожан, в Туреччині "чужинці" (читає антантські капіталісти) повинні мати більше права чим самі Турки.

Так воно властиво було до сеї пори, тобто до прогнання Турками Греків а Азії. Але так даліше бути не може, заявив голова турецької делегації в Льозанні. І конференція розбилась. Надармо умихались дипломатами Франції і Італії між Корзоном, Ісмет Пашою і Чічерімом.

Чічерін відмовив ся підписати договір про пролив, а Ісмет Паша відмовив ся підписати економічні умови і "юридичну гарантію" для чужинців.

Що-ж даліше? "Мир не можливий" — заявив Ісмет Паша кореспонденту "Associated Press", опускаючи конференцію.

"Бритійська імперія не попустить Ангорі там, де розходиться ся о її інтереси і честь", — пише лондонська газета "Тайме".

І запалтані питання Близького Сходу прийдець ся капіталістичним державам розробувати воєною зброєю.

Волинець.

НЕМА РІЖНИЦІ.

Ціле людство є поділене на два табори. Один табір се класа робітничая, класа працююча, другий табір — се класа капіталістичная, класа паразитів-дармоїдів.

Та сама капіталістичная класа є чисельно дуже слаба. Отже вона має до своїх послуг велику армію людей, які в дійсності капіталістами не є, але за гроші виконують її волю. Се всілякого рода професіоналіст-інтелігенти, як адвокати, професори, судії, ріжнього рода державні урядники, попи і інші. Де котрі з них з часом стають і самі зажиточними буржуями та у власні інтереси борються капіталістичний лад. Та більшість з них є лише лише платними умовами робітниками і служать капіталістичній класі за гроші.

У т. зв. поневоленних націй, які не мають своєї національної держави, а є підліткі іншим сусідним державам, богата класа перейшла здебільшого в табір переможенця. При

своїй нації остав лише селянин і в часті робітник. Богатої класи остало при своїй мові і вірі небогато. І тому у тих народів місце капіталістичної класи займає інтелігенція, про котру ми згадували повніше. Ся інтелігенція, з останками родовитих богачів і з повставшою новою буржуазією, становить у поневоленій нації ту саму класу, яку у великій державній нації становить дійсна буржуазія.

Так річ має ся і з Українцями. Та проте українська буржуазія інтелігенція, яка обороняє капіталізм і ненавидить соціалізм не менше як англійська або американська буржуазія, та інтелігенція гордає, що українські свідомі робітники даремно зводять боротьбу з українською буржуазією, бо її зовсім немає. Де є українські капіталісти, де є українська буржуазія? — питають вони. Се говорять вони тоді, коли самі є якнайбільшими оборонцями капіталізму.

Поминувши те, що є українська буржуазія, хоч і не така вона чисельна як котрої іншої державної національності, ми скажемо, що не якраз дійсна буржуазія, але інтелігенція з буржуазною ідеологією є таким самим ворогом робітничої класи, як і дійсна буржуазія, і робітничий клас треба з нею зводити так само боротьбу, як і з дійсною буржуазією. Бо та інтелігенція стремить ся пошитись в піре і стати дійсною буржуазією, бо вона прийшовши до власти так само буде оборонцем капіталізму і ворогом соціалізму і робітничої класи, як і дійсна буржуазія.

За прикладом не треба багато шукати. Адже-ж недавні роки, в яких українська "небуржуазія" інтелігенція хотіла збудувати своєю власну "українську державу", є одним довгим рядом фактів, як та інтелігенція відслужувала ся капіталови, як вона загнала в могилу десятки тисяч селян і робітників в обороні інтересів всевітньої буржуазії, як вона була сліпим орудем в руках тої буржуазії проти робітничо-селянської революції на Сході. І то тоді, коли вона прийшла до істования, коли вона стала на хвилину домінуючим чинником лише завдяки тій революції. Сі всі факти досить же відомі і їх подробицю наводити нема потреби. Се все розбила та інтелігенція, яка каже, що серед України нема буржуазії, що ми всі — селяни, робітники, інтелігенти — працюючий нарід.

І хоч як жорстоко відплатив ся західно-європейський капітал, українським служакцям, вони проте і далі держать ся своєї орієнтації на силу капіталу, вони проте і далі є покірними рабами того капіталу. Та в тім і нема нічого дивного. Як вовка з самої вже його природи тягне до ліса, так і українська буржуазія інтелігенція мусить тягнутись в капіталістичний табір, бо інакше — її треба би було зречи ся свого дотеперішого становища і стати разом з пролетаріатом до боротьби за його національне і класове визволене. А сего вона зробить покищо не хоче і тому біжить як той собака за капіталістичним возом.

Подивити ся лише на "політику" групи Петрушевича у Відні. Ті люди поза антантою світа не бачуть: Хоч та антанта так вже і страшно надула, хоч вона не звертає ніякої уваги на їх благаня, вони помимо того лізуть беззастанно до неї з чобітниками. Іншої "боротьби" за здобуте для себе Східної Галичини вони не знають і знати не хочуть.

Та не лише в такім дусі ведець ся "офіційну" політику, Українська буржуазія інтелігенція в Сх. Галичині також веде десь "велику політику". Галицькі трудивки коли пишуть в своїх органах "Громадський Вістник" і "Свобода" (дзєвник) про відношені між західно-європейськими капіталістичними державами і радянськими республіками, то завжди стають по стороні тих перших, а проти останніх. Аліяцькі буржуазні керманці у них розумні політики і мають на серцю добро Європи, коли в відношені до радянських республік є непримирими. Зате коли на різних конференціях (в Жені, Газді, Льозанні) аліянты говорять часом з більшовиками троха людською мовою, тоді після галицьких "патріотів" вони впади жертвою хитрости більшовиків, за яку потім переплавають і т. п. І взагалі все, що "західно-європейське", то щоби було найгірше несправедливе і злодійське — воно добре, а все що більшовицьке — хитре, нещире, обманчиве і т. д. Таке становище займають ті, які кажуть, що вони не є буржуазією, ті, яких буржуазная антанта копула від себе як нікого в світі, ті, яких Радянська Антанта ще й тепер скріпля підмогою повстанчому революційному рухови в Східній Галичині.

В інших справах українська буржуазія інтелігенція в Галичині також займає становище капіталістичної класи. Про якусь зміну нинішнього капіталістичного ладу її навіть не снить ся, навпаки, вона з немешною ненавистю відносить ся до Комуністичного і взагалі до робітничого руху, як і дійсна буржуазія. А коли-б вона була при власти, то так само душила би робітничу класу, як і буржуазія інших народів. Се вже вона показала найкраще, коли мала власть в своїх руках.

Такою є та українська буржуазія, яка щойно пошиваєть ся в піре. Українській робітничій класі треба отже так само зводити з нею боротьбу, як зводять боротьбу робітничая класа інших народів зі своєю буржуазією.

ХАЙ ЖИВЕ С.С.Р.Р.

Висловлене на відах незалежних радянських республік бажаня про утворені Союзу Соціалістичних Радянських Республік перетворено в діло.

30. грудня представники Російської Соціалістичної Федеративної Соціалістичної Республіки, Української Соціалістичної Радянської Республіки, Закавказької Федеративної Радянської Республіки і Білоруської Соціалістичної Радянської Республіки на першому Союзному З'їзді Рад постановили заложити Союз Соціалістичних Радянських Республік. Не під тиском якогось з республік, що входить в склад Союзу, заложили російські, українські, закавказькі та білоруські робітники і селяни сей Союз. Спільні інтереси, спільне і могутнє бажаня разом творити соціалістичну державу і приривувати до комунізму знайшли втілене в постановках Установчого З'їзду Союзу Соціалістичних Радянських Республік. Не має нічого спільного сей Установчий З'їзд з установчими зборами, котрих дурить трудящих світова контрреволюційна буржуазія, бо не капітал на них па-

чував, а найкращі сини робітників та селян, що зішпили ся по добрій волі й по спільній праці.

Союз Соціалістичних Радянських Республік — прообраз світового Союзу Радянських Республік. Скріплені кровю робітників та селян, що на протязі п'яти років вели запеклу боротьбу з віковичими ворогами трудящих, він буде тоурною частинною сухопутною, де виконуватиметь ся та зброя, котрою буде повалено владу капіталу у всьому світі.

Союз Соціалістичних Радянських Республік — смолоскип Світової Революції. Він єдиний в напрямку трудящих до кращої долі й цілковитого знищення влади людий над людью. В Союзі Соціаліст. Радянських Республік перебуває Комуністичний Інтернаціонал — штаб, що керує революційними чинниками мас робітників та селян. Тут він виростає до такої могутності, що самим розвитком революції стає Виконавчим Комітетом Світової Радянської Республіки.

Хай живе С.С.Р.Р.! Хай живе Комуніст. Інтернаціонал! ("Більшовик").

НОВІ КАРДАНИ НА ГАЛИЧИНУ.

(Кореспонденція до "Українських Робітничих Вістей".)

Окупаційна польська влада даліше гуляє. — Тисячі галицьких селян і робітників силоміць забрано до війська. — Галицьких пролетарів збройно змушено берегти панські добра. — Франко-польський імперіалізм руками поневоленних кувкайдани неволі.

Польська окупація Східної Галичини з кожним днем стає нахабніша і щораз то більше набирає всіх прикмет безсозногом знушаня над робітництвом і селянством. Перед очима нашими кривавою загровою проминули події, що лишидь на тілі працівників болючі фінні фізичних і духових страждань.

Наступ Галера в 1919 році, жорстока боротьба, що тягла ся шість місяців між імперіалістичною армією і революційними галицькими масами, завершилась неопишеною поталою і безземним глузом над селянством. Десятки тисяч людий кинено до таборів, де чорна смерть нещадно пожерла свої безчисленні жертви.

Опанували галицьку землю польська імперіалістичная влада повела систематичний наступ на всілякі політичні, економічні, культурні вогнища національні і пролетарські. Нешадним терором, тюремю і насильством під покровом французьких фінансових королів шехпольська демократія повільно але невпинно обгризувала галицький маслак. Діставши від антанті мандат на військову окупацію країни політично-пепесивська республіка заходилась перетравлювати підо здобуту, до краю пошматовану і з гарчаним поглинуту жертву.

Витлумити галицьке селянство, посадивши на його місце польського куркуля колективіста, приборкати революційно го робітника, поставивши за варстат саухняного шовініста, — ось таку мету поставила собі наізидницька ватага. Зброєю своєю шляхецька влада вибрала канчуки, багнети, тюремю і кайдани.

Після таборів смерті прийшла колонізація. Прусський гакатизм став найвищою мудрістю польської республіки, що сама була наймичкою у французького банкіра.

Щоб показати могутнім глітням "цивілізованого" світа правність своєї окупації розпочато конскрипцію. Щоб залучити діри подорогого одагу "жечі посполітої" з убогого сільського люду здирано данини. Зарібок галицького селянина плачею офіцерам і жандармам за їхне злодійське діло в Галичині. А щоби стерти всякі сліди галицької окремішности поділено країну на воєводства, які мали показувати, що Галичина не має, а є тільки провінція.

Лішалось же приточити країну до підніжків парламентської демократії, щоб поставити всіх ворогів і друзів перед доконаний факт польської щедрости в обдарованю кайданами. Так прийшла недавня виборча трагедія, вибори до союму, повстаня, криваві наглі суди, розстріли невинних.

Нарешті низки ударів скорпюнових бичів доповнено новим злочинним актом — військовим браунком. В грудні місяці галицьке село, що не знає спокою вже десяток років від імперіалістичних наізидників всіх націй і пород, доводилось про нове злочинство шляхецької влади. Нешадна в своїм запеклім шовінізмі і жагерта в своїй імперіалістичній ненажерности, вона спрямувала новий удар на працюючі маси галицького міста і села.

В грудні місяцю видано розпоряджене про бранку до польського війська Галичан уродженних в 1900 і 1901 роках. До сього моменту Польща не зважувалась на сей чорк, бо не була певна, що Антанта промине без уваги сей акт, неоправданий навіть з погляду буржуазної законности. Польща одержала право на окупацію Галичини, але сим фактом захопленя країни ще не розв'язано буржуазно-правного становища Галичини. Проте Ан-

ку везмо фляками брудних вчинків, кривавих насильств.

Жандарми бють людий в селі Мшанцях. До села Козівців приїхало пів сотні уланів, які грабували село, били селян, жінок і дічат, вганяючи за призивними. В селі Таверіє карна експедиція знушала над а-рештованими призивними, били селян і пограбували 40.000 кгр. збіжа, багато качок і курей. В селі Мшанцях, в Старосамбірщині побито тридцять селян, а серед них і жінок. Бито до втрати притомности.

Ось хроніка тільки за один день зі щоденної газети. А скільки таких фактів незаписаних пресою зісталося в незвісности провінції?

А понад тим усім скрізь нові арештованя. До десятка тисяч попередно посаджених в'язнів додано нові тисячі призивних арештованих за непокору і ухилене від бранку.

Так святкує свою перемогу польський імперіалізм піддержуваний французьким імперіалізмом.

До нічого тут заклики до буржуазної справедливости, до антанті, до "Ліги Націй". До нічого тут будуть ноти Петрушевича, як до нічого були й попередно, бо апелювати до рабовласника з протестом від пригноблених не дає вислідів.

Марні всі балачки і надії соціал-патріотів на демократичне роззорожене, бо велика сила цих порожних слів меркне перед голим фактом зростаня мілітаризму в Польщі і браунком в Галичині.

Спротив селянства польській владі в сім випадку, як і в попередних випадках, буде тільки подією в кривавій книзі страждань трудящих мас Галичини. Але жодка кропля пролітної крові наповняє чашу терпіння, кожде насильство панської класи витворює нові сили, що скорше чи пізніше витрухнуть полюбому революції.

Ся революція схопить ся бурєю і змете з лиця землі польську шляхту з її армією, а на її місце поставить братерський республіку: Радянську Польщу і Радянську Галичину!

Хай же вадить грім!

Хай буря заспіває пісню революції!

G. Підбухний.

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КАЛЕНДАР

7. лютого 1906 р. розстріляно 20 осіб карною експедицією в Прибалтійському краю.

7. лютого 1920 р. Червоне військо захоплює Одесу.

8. лютого 1920 р. захоплене Київ радянськими військами під проводом Муравйова й Коцюбинського.

8. лютого 1920 р. умер Петро Кратоткін, анархістичний теоретик.

9. лютого 1905 р. припинене делізничного руху на привільнянських дорогах.

9. лютого 1918 р. дрібнобуржуазная Центральная Рада підписала мировий договір з Німеччиною й заклікала на Україну війська німецьких імперіалістів.

ЦІННА КНИЖКА.

Кожний український робітник в Канаді повинен мати в своїй бібліотеці і користати з цінного наукового твору Юлія Липерта п. н.

ІСТОРІЯ КУЛЬТУРИ.

Книжка обниає 400 сторін друку більшого формату, зі 112 ілюстраціями, напечатана на книжковій папері. На українську мову переклав П. Дятлів.

Ціна сеї книжки \$2.50.

Замовленя посилайте на слідуючу адресу:

J. Boychuk, 21 Denison Ave., Toronto, Ont., або на адресу:

Ukrainian Labor News, Cor. Fritchard & McGregor, WINNIPEG, MAN.

ХТО ЗРОБИВ МЕНЕ БОЛЬШЕВИКОМ.

Задумано — зроблено. Я їду до Вегреві. Іду не лише тому, щоб дістати там адресу "Укр. Роб. Вістей", але й за ріжними фермерськими потребами, а по при них розвідаюся і про справу, яка мене цікавить. Не дивлячись на те, що дорога далека, бо аж поперек 27 миль і дорога, як звичайно на фармах, дуже ала, кожний укр. фермер уважає своїм обов'язком бодай раз в місяць відвідати Вегреві, інакше він не був би патріотом.

Зрештою Вегреві заслугою на те, щоб на ній довше останитися, так як він також причинився до-дого, що тепер мене звуть большевиком. Отож поки заїду до Вегреві, я скажу дещо про те, чим був Вегреві для українських доколичних фермерів, яких там є велика більшість.

Вегреві — це старокрава Зарванця, з тою тільки ріжницею, що в Зарванці попи читали кишені довірливих людей в імя неба і пекла, а в Вегреві "народні діячі" чистили кишені довірливих українських фермерів в імя "народної справи" і "неньки України". Ой циганили-ж вони фермерів в тім "культурно-просвітнім осередку", як то вони називали Вегреві. Так то все в них йшло рівенько та гладенько, що аж дивитися було любенько, поки нарешті фермерам стало гірше. Не один фермер гірко сплакував, але було вже запізно.

Вегреві був осередком "народної торгівлі", в повнім значінні цього слова. Був там просто великий склеп, в якому понавішувалося було всякої всячини для того, щоб легше було торгувати народом. Тому і назву йому дано відповідно, не вмирушу, хоч сама торгівля давно вже вмерла.

Фермери складали свої десятки, а то й сотки доларів, будували бурси в Саскатуні і Едмонтоні, де виховувала-б ся наша нація — молодіж, для праці на народній ниві. Фермери везли до тих бурс гуси, курки, качки, бараболі, городовину, щоб наша молодь не клопотала собі голови поживою, а лише наукою.

А коли вже надасте нам українського учителя? — питає фермер "народного діяча", який приїздив до фермерів за поживою та грішми для бурси.

На другий рік вже напевно будете мати, бо сею року дванадцять бурскіх скінчать грейді, відповідав "діяч".

Фермери радіють, зі шкіри лізуть, від усіх власних дітей відривають, аби тільки нагодувати "грейді".

Минув рік, а учителя, як не було, так і нема. А де-ж ті "грейді"? Ого! А грейді, бодай здоровенькі були, за "баррами" в "народній торгівлі": один матерію мірає "локет", другий фермерську упряж продає, третій накручує хрипливий грамофон по сто разів на день, четвертий в офісі сидить і занісе в "народну" книжку фермерські акри і збіжжя. А як то все красно йде, як то вони уміють гарно коло фермера ходити. Приїде фермер до Вегреві обмурзаний, зарослий, тип як за камяної доби, заїде до "народної", а там до него панічка: зачесаний, залізаний, в золотих окулярах, в чистенькому "сутикові", чирничку риплять, десять або одинадцять канадійських грейдів в голові, п'ять або шість гімназійних зі старого краю — підійде до фермера і так легенько, та солоденько: "шо, пан, хочуть купити?" А тут з "паном" е ще й "пані", бо фермер без жінки до міста не поїде. Отож коли "пан" не дуже податливий, паніч підсадовить ся до "пані". Розпитає як здоров'я дітей, чи не треба донькам убрания, "бо тепер якраз дуже дешево" і що би не образити "панічка", фермер купує.

Накупивши всего, пускає ся фермер до дверей, але паніч з "грейдями", влючи, що щось важного нагадав ся, за-вертає фермера назад.

— Слухайте, пане, ви от тепер купили всі ті речі у нас, а чи не ліпше було-б, як би ви їх купили самі в себе?

Та як? — питає фермер. — Жартуйте, бодай ви здоровенькі були... як-же я можу сам в себе купувати?

— А так, купити у нас скільки шерів, станете співвласником цієї торгівлі і тоді будете купувати і давати заробляти не чужому, а самим собі.

І через п'ятнадцять — двадцять минут "бесіди", не дивлячись на те, що фермер відлекувався, що не має грошей — купив кілька шерів... Трохи віддасть, як тежничу продасть.

Така доля постигла одного, другого і десятого фермера. Если фермер не поїхав до міста, то паніч з грейдями, навіть з учительським сертифікатом, приїхав до фермера з шерями на фарму.

І так, називаючись назверх "народною торгівлею", та торговля торгувала народом.

Чи мене також підсадили грейді?

Ну, а хіба-ж я не з того самого тіста зіпшений, що й інші? Не тільки, що сам купив шерів, але ще й свого сусіда підмовив і за се він тепер не раз спомінає мене "не злим тихим словом".

А в тім "народній торгівлі" директорами і управителями були самі "визначні народні діячі", ті що їздили по фармах та колектували гроші на бурси. І тепер, коли розміркую як слід, бачу, як фермерів хитро піддурено. Фермери побудували бурси, вигодували в них панічків, а відтак ті панічі пішли на службу до "народних діячів" робити їм бізнес. Хитра була механіка!

Колі вже торгівля починала банкротувати, тоді "народні діячі" почали по одному відсакувати від неї та закладали свої власні склепи. А фермерам тоді всіма силами розпродавали шерів. Коли-ж "торговля" зовсім лопнула, то верхові пусили чуточку, що їм грозить повне банкрутство, що їм продадуть власні хати і т. д. Головий голова отверто плакав перед людьми, що йому за свою ширшу двадцятилітню працю на народній ниві прийде ся йти на секцію шини тягнути.

І зажурилось фермерство чужим лихом, забувши своє власне.

Тимчасом дні бігли за днями, "народні діячі" на секцію робити не йшли, паніч з грейдями порозаїзалися по інших "народних роботах": один до банку, другий до адвоката, третій "руйнує" пудумом, четвертий вечерами їздить автомобілем на фарми і нишком проповідує "прогібішен", инший отворив "рі-істейт офіс", а инші в двох спряди ся і заснували свою власну "народну торговлю". Одним словом, хоч "народна торгівля" впала, то Вегреві про те наш. Найстарший "народний діяч" замість йти на секцію, поїхав довкола світа розгонити свою тугу...

Ей богу, так і кортить розказати дещо про його подорож, бо читав я його листи з дороги (друкувались в газетах) та чув з його власних уср цікаві речі... Його подорож до Галичини ці кавішша, як подорож Гулівера до краю Ліліпутів. Колись, як буду мати час, то може дещо й напишу, а тепер вертаю ся до Вегреві. Вам, товариші робітники, трудно зрозуміти, яке то магічне слово "Вегреві" для доколичних українських фермерів? Ох,

Вегреві, Вегреві, Це й "народна торгівля". За все горе фермерів, Проклятою вже має ся. Шерів, грейдів — маскарейдів. Українські адвокати. Вмиють фермерів застати; Учитель сидить в банку. Школа замкнена у ранку; Бурска грають у кузі; А фермерам тичуть дузі! За їх гуси, курки, явля — Бодай-же вам усім трація.

Ось до того Вегревію зближав ся я своєю таралайкою. Під грудьми вже кололо, так перетряс ся, але дух приборав святоточний настрій, бо зближав ся до "культурно-просвітнього нашого національного осередку", де "народні діячі" доклали довірливого фермера.

Колі-б я був, як то кажуть по вченому, майстром слова, я присвятив би тим діячам поему, від якої їх поллексія владрило-б. Але куди там мені до поем. Так як в тій комедії — "Свідки" — говорив колись до мене батько: "Ти Іване до грали, а ти Ганусько до гусий", і так кождо гралий мій вік пішов. Навіть своїх власних дітей не повичував, бо не було средств. (Може й добре зробив, бо були-б шерів продавали). А за те я старав ся помагати нашим бурсам, тобто по-ставив загально-народну справу вище за свою власну.

А тепер, коли я подивлюсь на тих людей (вчених), то бігме не знаю, чи то люди, чи малпи. Має образ людини, корчить з себе пана, бо бачив і в старому краю гімназію і в Канаді ходив до "гай-скул", а не хочє чесно працювати, але бизнесу або агентству і бігає коло фермера, як той чуцик зигнувши ся, поки не виманить пару доларів.

Якось минувшого літа заїздили мене діти до цирку, який отаборив ся був на фармах. Підшов я ради дітей. Бачив я там між иншим, як чоловік, тримаючи на шнурку малу, виробляв нею різні фіґури-міґури. А кльови з боку, показуючи публіці пальцем на чоловіка і малу — запитав: "Хто відповідь мені на котрім кінці шнурка більша малпа?" Публіка зареготала ся, сміяв ся і кльови, сміяв ся і той чоловік, на адресу якого се відносилось.

І коли я тепер бачу, як наші "вчені" витворюють різні "патріотичні" фіґури-міґури, то сей час мені приходять на думку слова того кльовна. Шкода тільки, що нема кому взяти того "вченого" на шнурочок, а малпа з него знаменита.

Нехай мені дарують за сі слова ті, котрі, уквітчавши грейді, працюють коло рілі, або учителюють (е такі, але се тільки одиниці). Се до них не відноситься. Та й над тим їх учительством варто дещо застановити ся, але се вже инша справа.

А я, їдучи до Вегреві за своєю справою, однак не міг оминути, щоб не сказати дещо про самий Вегреві. Дуже знамените місто, хоч і не велике. І я буду не я — если не напишу колись поему на память вегревіським діячам. А поки що у мене одна думка: дістати адресу "Укр. Роб. Вістей". Я вже у Вегреві.

Фермер-Нептун.

Самовизначення народів був сім клемч, який побіди імперіалісти виставили у світовій війні і яким вони обдурили народи. В імя свого самовизначення віддали українських і білоруських селян та німецьких робітників польській шляхті, котра за се має боронити інтереси французького капіталу на Сході і Заході. Задля свого мимого заходів Росії окувавсь неможливе зменшення постійних армій. Ніхто теж не питав населення Данції у його волю. Його державу проблему вирішили інтереси французького імперіалізму. Данція е зараз важним пунктом для французько-польської флотії. Особливу форму самовизначення продемонстрували в 1921 р. польський генерал Желіговський, коли він викавав волю польської шляхті у Вільні та приєднав Виленинцу до Польщі. Сей примір не остав ся без наслідків. Якраз Литовці, що дізнали на своїй власній шкурі благадоті імперіалістичного самовизначення, приклали собі сь методу і не вичкуючи хвилі, аж Франція узнасть і Литовців гідними заступати інтереси свого капіталу в Балтійському морі, вислали, — отже шляхом вибрання Желіговським у Виленинці, — самостійні війська, що вже обсадили частину сєй території. Очевидно литовський уряд не має нічого спільного з сьєю акцією. Так заповідають литовські дипломати, так теж заповідали польські дипломати по анексії Виленинці в 1921 р.

Відірване Мемелю від Німеччини має по думці авторів Версальського міра довершити окруженню Німеччини. Мемель се пристань в Балтійському морі. Тому то його принадлежність е ще антагоно не вирішена, а відложена аж відносини "доирють", себто аж Польщі, вассалів антагта, можна буде Мемель передати. В рішучих сферах антагта вже присвоили собі польське предложенню до Мемеля, а саме створити з Мемеля на 15 років окрему державу. Польща отримала в сєй спосіб другу пристань в Балтійському морі, очевидно на користь французького імперіалізму. Бо управителем в Мемелі має після сього проекту стати французький комісар а заграничній інтереси сєй держави малаб заступати Франція. Побіч комісара утворити ся рада, зложєну з заступників Мемеля, Польщі і Литви, котра велєб справу пристані, П підлягав би теж заради транспорту і зв'язності з кораблями (Немен). В Мемелі інстувала-б теж своєбідна польська зона. Держава отримала теж окрему цию територію.

Як бачимо сєй проект хоче створити з Мемелю важний пункт для французької флотії. Француз автор сього проекту — польського посла Шароту в Мемелі, вже винагородили, іменуючи його офіцером французького почесного легіону.

Отже справа Мемеля не має бути остаточно вирішена, бо Польки е ще не здали собі Литовців для своїх планів, а французький імперіалізм все е ще має надію, що йому удасть ся утворити федерацію Польщі а Литвою і таким чином усунути суперечності, що можуть бути небезпечними для планів французького імперіалізму на сході. Рівнож характеристичним е се, що до ради не має бути покликаний представник Німеччини, хоч сєй край відірвали від Німеччини і плебіцит випав би з певністю на його користь. Рівнож Мемель якуть сильні економічні знощи з Німеччиною. Очевидно, се Франція не журить, бо тут розходиться ся о здійсненню старого французького плану, знищенню Німеччини, а рівночасно о скріпленню заборона проти радянських держав.

Утворення важного французько-польського військово-морського пункту в Балтійському морі являть ся теж великою небезпечкою для радянських держав. Тому теж Росія домагаться ся задержання свободи мореплавання в Балтійському морі а зажадала, щоб справу Мемеля вирішено при співучасті всіх держав, зайнятих в сєй справі, отже і Німеччини і радянських держав.

Здійсненню польсько-французького проекту знищило надії Литовців що до Мемеля. Тоді вони в послідуючому часі обмежили свої плани і провагували в антагнічних кругах об'єднанню сєй частини Мемеля з Литвою, що під етнографічним оглядом е литовська. Значить Литовці покинули вже надію на місто і пристань. Але і сєй план федеративного об'єднанню не анайшом симпатії у Французів. Тому те рівночасно, коли Фош провадив свої війська в Ренський край, нарі "без волі і згоди литовського уряду" литовські регулярні війська обсаджують часть Мемеля і примушують антагтський залозу в Мемелю до "оборони" сього краю проти нім. Можливо, що за Литвою стоїть друга держава антагта, що має порухнути а Францією. Все одно і справа Мемеля являть ся цілковите безсилє антагта, безсилє капіталізму задля протилежностей між його поодинокими групами. З другої знов сторони існує туга підпирь імперіалістів, котрі під фразою самовизначення

рух робітничої молоді е такий же давній, як і робітничий рух взагалі. Але довший час в організаційному відношенню він не виходив за форму окремих гуртків, що складались з початку з метою самоосвіти. Більш-менш виразні широкі організаційні змаганя молоді що до її організації для класової боротьби починають являти себе приблизно в половині XIX віку.

Підчас революції 1848 року в Австрії революційні учні утворюють власну організацію молоді, що ставить собі за мету захист професійних інтересів робітничої молоді і участь в спільній боротьбі робітництва за класове визволенє. З перших же днів існування організації молоді бере участь у революційних боях. Поруч з дорослими революційними робітниками, члени організації молоді завзято б'ють ся і вмирають на барикадах у Відні. Кров юнаків, що падали за революцію в барикадних боях, змішувала ся на віденських вулицях з кровю старих революціонерів і надавала революційним борцям ще більшого зав'язу.

Розгром революції був розгромом і для сєй першої організації робітничої молоді. Богато її членів було розстріляно, ще більше увязнено в кріпосних казематах. Образ робітника-юнака, що б'ється в вмирає на барикадах, робітника-юнака, що конає в муках в кам'яних льохах кріпости, е один з найвішайших споминів в австрійському робітничстві й часу його перших революційних боїв.

Лише через пів століття, в дев'яностих роках в Австрії знов виростають організації молоді. В робітничих кварталах у Відні появляють ся сєрєд робітничої молоді гуртки класової самоосвіти, що приймають звання "Братів-Скорпіонів" і в короткий час скривають майже усе Австрію. В 1894 році сєй рух робітничої молоді організаційно вливають ся в Віденський союз робітничої молоді і низку союзів в південній частині Австрії.

Відносно рано набирає виразних організаційних форм рух робітничої молоді в Бельгії, де молоді об'єднують ся в організації "Юнацькі гвардії".

Ся організація робітничої молоді відіграє важну активну ролу в вісімдесятих роках, що памяті в Бельгії, як роки великого революційного руху, величезних страйків і жорстоких репресій осканженлої реакції проти робітництва.

В Німеччині рух робітничої молоді виразно починає уформовуватись лише в 1903 році. В той час тут починають появляти ся перші соціалістичні юнацькі організації. В лютім 1906 року в Карльсруге мала місце вже конференція представників 9-ти південно-німецьких організацій, що поставила собі за мету об'єднанню всіх союзів робітничої молоді в єдиний союз молодих робітників Німеччини. З сего часу рух робітничої молоді швидко розвиваєть ся.

У Франції рух робітничої молоді набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

ВІД ОКРЕМИХ ГУРТКІВ ДО МАСОВОГО КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ МОЛОДІ.

Рух робітничої молоді е такий же давній, як і робітничий рух взагалі. Але довший час в організаційному відношенню він не виходив за форму окремих гуртків, що складались з початку з метою самоосвіти. Більш-менш виразні широкі організаційні змаганя молоді що до її організації для класової боротьби починають являти себе приблизно в половині XIX віку.

Підчас революції 1848 року в Австрії революційні учні утворюють власну організацію молоді, що ставить собі за мету захист професійних інтересів робітничої молоді і участь в спільній боротьбі робітництва за класове визволенє.

З перших же днів існування організації молоді бере участь у революційних боях. Поруч з дорослими революційними робітниками, члени організації молоді завзято б'ють ся і вмирають на барикадах у Відні. Кров юнаків, що падали за революцію в барикадних боях, змішувала ся на віденських вулицях з кровю старих революціонерів і надавала революційним борцям ще більшого зав'язу.

Розгром революції був розгромом і для сєй першої організації робітничої молоді. Богато її членів було розстріляно, ще більше увязнено в кріпосних казематах. Образ робітника-юнака, що б'ється в вмирає на барикадах, робітника-юнака, що конає в муках в кам'яних льохах кріпости, е один з найвішайших споминів в австрійському робітничстві й часу його перших революційних боїв.

Лише через пів століття, в дев'яностих роках в Австрії знов виростають організації молоді. В робітничих кварталах у Відні появляють ся сєрєд робітничої молоді гуртки класової самоосвіти, що приймають звання "Братів-Скорпіонів" і в короткий час скривають майже усе Австрію. В 1894 році сєй рух робітничої молоді організаційно вливають ся в Віденський союз робітничої молоді і низку союзів в південній частині Австрії.

Відносно рано набирає виразних організаційних форм рух робітничої молоді в Бельгії, де молоді об'єднують ся в організації "Юнацькі гвардії".

Ся організація робітничої молоді відіграє важну активну ролу в вісімдесятих роках, що памяті в Бельгії, як роки великого революційного руху, величезних страйків і жорстоких репресій осканженлої реакції проти робітництва.

В Німеччині рух робітничої молоді виразно починає уформовуватись лише в 1903 році. В той час тут починають появляти ся перші соціалістичні юнацькі організації. В лютім 1906 року в Карльсруге мала місце вже конференція представників 9-ти південно-німецьких організацій, що поставила собі за мету об'єднанню всіх союзів робітничої молоді в єдиний союз молодих робітників Німеччини. З сего часу рух робітничої молоді швидко розвиваєть ся.

У Франції рух робітничої молоді набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

набув конкретних організаційних форм значно пізніше, ніж в Австрії, яку з сего погляду можна вважати коліською організованого руху молоді.

Організаційний і чисельний зріст руху робітничої молоді в окремих країнах з початку XX віку набрав вже такої сили, що цілком природно почало відчуватись об'єднанню руху в інтернаціональному масштабі.

Сєй організаційний крок організаціїми робітничої молоді було зроблено в 1907 році в Штутгарті, де зібрав ся між народний конгрес робітничих

організації молоді й було оновано перший юнацький Інтернаціонал — "Міжнародне об'єднанню соціалістичних організацій молоді".

Під сєй час ми бачимо юнацькі робітничі організації майже у всіх країнах Європи і в Америці.

З 1907 року рух робітничої молоді виходить в міжнародний шлях і відіграє важливу ролу в міжнародному рухові пролетаріату взагалі.

Імперіалістична війна, що вибухла в 1914 році і поколола лави міжнародного робітництва, не могла не відбитись в сему-ж напрямковому рухові молоді. Рух робітничої молоді переживає підчас війни тяжку кризу. Але робітнича молодь, що завжди була більш революційною, ніж маси дорослого робітництва, чим і пояснюєть ся, що організація молоді звязувалась завше переважно з лівим крилом соціал-демократії, зберегла в масі свою революційність до кінця.

Бернський конгрес організації робітничої молоді, що відбув ся в 1915 р. і перед Циммервальдською конференцією, найкращий тому доказ.

Гасло: "війна війні", що кинув Бернський конгрес молоді в міжнародні маси юнацького робітництва і в маси міжнародного пролетаріату взагалі, було ударом батога і плевком в морду соціал-патріотам, що зрадили робітництво і затоптали в грязь міжнародну єдність і солідарність пролетаріату.

Але на Бернській конференції вже не видно було кількох організацій молоді. Тут була лише її найбільш тривка й революційна частина. Розкол в міжнародному рухові робітничої молоді став зафіксованим фактом.

Розлам в інтернаціональному масштабі відбув ся далі поколоном руху молоді в ріжних країнах в масштабі національному.

Бернський конгрес молоді в 1919 році був вдалою спробою відновити єдність міжнародного руху робітничої молоді, що недавно відкрив ся в Москві.

III конгрес Комінтерна молоді має підвести підсумки сєй роботи і розставити віхи для роботи коміспіку на далі.

За 3 роки існування Комуністичний Інтернаціонал молоді агрутував навколо себе більш шість тисяч робітничої молоді, ніх мають тепер разом II і 2½ Інтернаціонали молоді.

